

Sygnatura akt XII C 982/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 14 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Łosik

Protokolant: Protokolant sądowy A. Z.

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015r. w Poznaniu

sprawy z powództwa **D. S.**

przeciwko **P. S.**

o zapłatę

1. Uchyła nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie (...)dnia 18.03.2015r. i powództwo oddała.
2. Zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 45.842zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Anna Łosik

Sygn. akt XII C 982/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 stycznia 2015r. D. S., działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, domagała się zasądzenia, nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, od P. S. kwoty 1.030.000zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty powództwa do dnia zapłaty i kosztami postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że dysponuje wekslem in blanco wypełnionym w związku z faktem, że pozwany nie zapłacił zobowiązań wynikających z dwóch pożyczek zawartych między nim a powódką w 2001r., a opiewających na kwoty 250.000zł oraz 200.000zł. Weksel miał zabezpieczać roszczenie powódki z tytułu tych umów, został więc uzupełniony przez powódkę na kwotę odpowiadającą wysokości zobowiązania pozwanego z tych pożyczek (k.1-2).

W dniu 18 marca 2015r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powódki (na podstawie weksla), kwotę 1.030.000zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 stycznia 2015r. oraz kosztami postępowania w łącznej kwocie 20.092zł (k.12).

Od powyższego orzeczenia pozwany wniósł zarzuty, domagając się jednocześnie wstrzymania wykonania nakazu zapłaty. W uzasadnieniu zaprzeczył twierdzeniom o zawarciu przez strony umów pożyczek twierdząc tym samym, że jego zobowiązanie, które miałyby stanowić stosunek podstawowy dla roszczenia wekslowego nie istnieje. Wskazał jednocześnie, że 11 grudnia 2003r. powódka zawarła z nim umowę przedwstępną sprzedaży udziałów w spółce zo.o stanowiących własność pozwanego za cenę 400.000zł. Tytułem zaliczki powódka wpłaciła kwotę 250.000zł. W dniu 21 stycznia 2004r. odstąpiła od umowy przedwstępnej, na którą to okoliczność strony spisały aneks do umowy stwierdzający, że umowa wygasa, a pozwany zobowiązał się do zwrotu otrzymanej zaliczki, które to zobowiązanie zabezpieczył wystawiając weksel. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia tego roszczenia wskazując, że już w dniu 21 stycznia 2004r. powódka miała możliwość wezwania pozwanego do zapłaty. Nadto pozwany podniósł zarzuty związane ze stosunkiem wekslowym – weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem wekslowym.

Weksel mógł być wypełniony wyłącznie do kwoty niezapłaconej zaliczki, czyli 250.000zł. Powódka nie wyjaśniła w jaki sposób wyliczyła kwotę wpisaną w dokumencie (k.21-280).

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2015r. Sąd wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty z dnia 18 marca 2015r.(k.43)

Powódka w odpowiedzi na zarzuty podniosła, iż roszczenia dochodzone w pozwie nie mają związku z umową przedwstępną sprzedaży, co czyni twierdzenia i dowody przedstawione przez pozwanego w zarzutach bezprzedmiotowymi, a wyłącznie z niespłaconymi przez pozwanego umowami pożyczek (k.51-52).

Na rozprawie w dniu 30 września 2015r. pełnomocnik pozwanego wyjaśnił, że zarzut przedawnienia, podnoszony z ostrożności procesowej, dotyczy zarówno roszczeń z umowy, o której mowa w zarzutach, a w przypadku, gdyby Sąd uznał, że strony łączyły umowy pożyczki także tych umów (k.72-73).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. S. i P. S. byli dobrymi znajomymi. Utrzymywali relacje zarówno na gruncie towarzyskim jak i biznesowym. Darzyli się zaufaniem. Pozwany prowadził sklep jubilerski, a powódka często u niego dokonywała zakupów. Sama również prowadziła dochodową działalność gospodarczą.

W dniu 27 sierpnia 2001r. powódka pożyczyła pozwanemu kwotę 250.000zł. z obowiązkiem jej zwrotu do dnia 4 września 2001r. Strony sporządziły umowę na piśmie, a pozwany pokwitował przyjęcie gotówki. Następnie kontrahenci przedłużyli termin spłaty zobowiązania do dnia 20 stycznia 2002r.

W dniu 19 listopada 2001r. pozwany pożyczył od powódki kwotę 200.000zł, którą zobowiązał się zwrócić do dnia 20 stycznia 2002r. I tym razem strony spisały umowę, w której pożyczkobiorca potwierdził przyjęcie pieniędzy.

Dowód: umowa pożyczki z dnia 27.08.2001r. k.53, umowa pożyczki z dnia 19.11.2001r. k.54, częściowo zeznania powódki złożone na rozprawie w dniu 30.09.2015r.

W dniu 11 grudnia 2003r. strony zawarły natomiast umowę przedwstępną sprzedaży 800 udziałów w F. J. P. S. sp. zo.o z siedzibą w P., stanowiących własność pozwanego. Strony ustaliły, że sprzedaż udziałów nastąpi za kwotę 400.000zł. Zgodnie z §4 ust. 3 umowy powódka na poczet ceny zapłaciła pozwanemu kwotę 250.000zł tytułem zaliczki. Jak wynikało z zapisów kontraktu kupująca była uprawniona do odstąpienia od umowy do końca stycznia 2004r. , bez obowiązku zapłaty z tego tytułu odszkodowania P. S. lub osobom trzecim. W dniu 21 stycznia 2004r. strony spisały aneks, na mocy którego powódka odstąpiła od umowy przedwstępnej. Strony oświadczyły, że umowa wygasła. Pozwany zobowiązał się do zwrotu otrzymanej zaliczki w kwocie 250.000zł. **W celu zabezpieczenia roszczenia kupującej z tytułu zwrotu wpłaconej zaliczki sprzedający wystawił weksel in blanco, który mógł zostać wypełniony do kwoty zobowiązania z tytułu niespłaconej zaliczki (§5ust.3 aneksu).**

Dowód: umowa przedwstępna sprzedaży z dnia 11.12.2003r. k.30, aneks do umowy przedwstępnej k.31, częściowo zeznania pozwanego złożone na rozprawie w dniu 30.09.2015r.

Powódka dysponowała tylko jednym wekslem, wystawionym przez pozwanego na zabezpieczenie wierzytelności powódki z tytułu zwrotu zaliczki wpłaconej na poczet nabycia udziałów w firmie pozwanego. **Roszczenia wynikające z opisanych na wstępie umów pożyczek nigdy nie były zabezpieczone wekslem.**

Dowód: częściowo zeznania pozwanego złożone na rozprawie w dniu 30.09.2015r., domniemanie wyprowadzone z faktu wręczenia weksla na zabezpieczenie roszczenia o zwrot zaliczki i istnienia tylko jednego weksla.

Weksel, który powódka załączyła do akt niniejszego postępowania został sporządzony na urzędowym blankiecie. W momencie jego wręczenia przez pozwanego był wypełniony częściowo. **Pozwany własnoręcznie złożył na nim podpis oraz wpisał imię i nazwisko pozwanej.** Dalsze wpisy, w tym miejsce i **datę wystawienia weksla,**

datę płatności oraz sumę wekslową **uzupełniła pozwana**. Pozwana twierdzi, iż uzupełniła weksel przed upływem terminu przedawnienia roszczenia z tytułu pożyczki, czyli przed 20 stycznia 2012r.

Dowód: dokument weksla k.6, zeznania pozwanej złożone na rozprawie w dniu 30.09.2015r. adnotacja 00:14:10 po okazaniu weksla

Pierwsze i jedyne, przed wytoczeniem niniejszego powództwa, wezwanie do zwrotu pożyczki powódka wystosowała za pośrednictwem swego pełnomocnika w dniu 20 listopada 2014r. domagając się kwoty 450.000zł. W wezwaniu tym powódka nie powołała się na zabezpieczenie wekslowe. W odpowiedzi datowanej na dzień 26 listopada 2014r. pozwany zakwestionował podstawę dochodzonego roszczenia.

Dowód: wezwanie do zapłaty dnia 20.11.2015r. k.70 i odpowiedź na nie k.69.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Sąd dał wiarę dokumentom prywatnym złożonym przez strony w postaci umów pożyczek pochodzących z 2001r., umowy przedwstępnej sprzedaży udziałów w firmie pozwanego i aneksu do ostatnio wymienionej umowy, wezwania do zapłaty i odpowiedzi na to wezwanie. Stosownie do treści art.245kpc dokumenty te stanowiły dowód tego, że osoby które je podpisały złożyły oświadczenia w nich zawarte. Wskazać należy, iż w sprawie niniejszej spośród wyżej wymienionych dokumentów pozwany zakwestionował umowy pożyczek z 2001r. podnosząc, iż były to umowy pozorne albowiem wręczenie gotówki przez pozwaną wiązało się z zupełnie innymi rozliczeniami stron. Jak wynika z art.253 zd. 1 kpc strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Z normy tej wynika zatem, iż pozwany zaprzeczając prawdziwości oświadczeń o udzieleniu mu pożyczek winien okoliczność tę udowodnić. Dowodu takiego w sprawie niniejszej brak, a wyłącznie zeznania pozwanego, pozostające w tym zakresie w sprzeczności z wersją powódki, nie są dowodem wystarczającym dla podważenia oświadczeń zawartych w pisemnych umowach. Z tego względu uznać należało, że w istocie w roku 2001 strony zawarły dwie umowy pożyczki opiewające na łączną kwotę 450.000zł z obowiązkiem zwrotu dłuższej sumy przez pozwanego w dniu 20 stycznia 2002r. Pomiędzy stronami nie było sporu co do faktu zawarcia w dniu 11 grudnia 2003r. umowy przedwstępnej sprzedaży przez pozwanego powódce 800 udziałów w spółce za kwotę 400.000zł. Poza sporem pozostawał też fakt, iż powódka uiszczała pozwanemu kwotę 250.000zł tytułem zaliczki. Strony nie spierały się także co do tego, że w dniu 21 stycznia 2004r. spisały dokument nazwany aneksem do umowy przedwstępnej sprzedaży, na mocy którego powódka odstąpiła od umowy przedwstępnej, a kupująca i sprzedający nie wnosili względem siebie z tego tytułu żadnych roszczeń z wyjątkiem tego, że pozwany zobowiązał się do zwrotu pobranej zaliczki. Celem zabezpieczenia tego roszczenia sprzedający ustanowił zastaw na 500. udziałach w spółce Firma (...) sp. zo.o, a także **wystawił kupującej weksel in blanco, który mógł zostać wypełniony do kwoty zobowiązania z tytułu niespłaconej zaliczki**. W powyższym zakresie zeznania stron były zbieżne, a zatem brak było podstaw do ich zakwestionowania. W kontekście powyższego rozstrzygnąć należało, jaką wierzytelność zabezpieczał złożony przez powódkę weksel w sprawie niniejszej. Pozwany zeznał bowiem, iż wręczył powódce tylko jeden weksel i był to dokument, który zabezpieczał roszczenie opisane w aneksie do umowy przedwstępnej. Analizując materiał dowodowy zgromadzony w sprawie niniejszej Sąd doszedł do przekonania, że w tym zakresie prawdziwa jest wersja pozwanego. Skoro nie ulegało najmniejszej wątpliwości, iż pozwany wystawił weksel na zabezpieczenie roszczenia powódki o zwrot zaliczki uiszczonej w związku z odstąpieniem od umowy przedwstępnej (bo obie strony to potwierdziły, a nadto wynikało to z zapisów aneksu z dnia 21 stycznia 2004r.), to nasuwa się wniosek, że w sytuacji gdyby i pożyczka była zabezpieczona wekslem to musiałyby istnieć drugi tego rodzaju dokument, a posiadaczem obu byłaby powódka. Nie negując okoliczności, że dłużnik wekslowy winien wykazywać okoliczności podważające skuteczność wystawienia weksla, jego nieważność, czy niezgodność jego wypełnienia z deklaracją wekslową, to ciężar udowodnienia tych faktów nie ma charakteru absolutnego. Skoro pozwany wykazał, iż wystawił i wręczył powódce weksel w związku z innym zobowiązaniem niż objęte niniejszym postępowaniem, to dowiedzenie, iż załączony do pozwu weksel jest innym wekslem niż ten, o którym mowa w §5ust.3 aneksu do umowy przedwstępnej, spoczywał na powódce. Tylko bowiem powódka była w stanie dowieść, przedstawiając ten drugi weksel, że weksel złożony w sprawie niniejszej zabezpieczał

wierzytelności wynikające z umowy pożyczki. Powódka takiego dokumentu nie przedstawiła ograniczając się w swych zeznaniach do enigmatycznego stwierdzenia, że być może był drugi weksel, ale jeśli tak to winien znajdować się w dokumentach spółki. Takie wyjaśnienie jest całkowicie pozbawione logiki, skoro powódka miała nabyć udziały w spółce, odstąpiła od tej umowy i miała wierzytelność do pozwanego jako osoba fizyczna, to ona a nie spółka była dysponentem weksla. Do tego dodać należy inną niezwykle istotną okoliczność, a mianowicie, że zgodnie z zeznaniami samej powódki, weksel wręczony jej przez pozwanego zawierał wyłącznie podpis pozwanego oraz wypisane jego ręką jego nazwisko powódki. Pozostałe elementy weksla zostały uzupełnione przez nią na krótko przed terminem upływu przedawnienia. To w tym momencie powódka wpisała w wekslu datę jego wystawienia „27 sierpnia 2001r.” To z kolei oznacza, że w momencie wystawienia weksla data ta nie była w wekslu wpisana. Tym samym data wystawienia wpisana na wekslu jako dzień jego wystawienia nie może przesądzać, że w istocie weksel został wystawiony w tym dniu. Powódka wskazała także, iż nie wnosi do pozwanego żadnych roszczeń z umowy przedwstępnej, z zeznań obu stron wynikało, iż w istocie obecnie nie ma możliwości zaspokojenia tego rodzaju roszczeń. Powódka dodała także, że przechowywała dokumenty umów pożyczek oraz weksel. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę na treść art.231kpc, który stanowi, że sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne). W ocenie Sądu na podstawie niewątpliwie ustalonych faktów w sprawie niniejszej (strony zawierały dwie umowy pożyczki oraz umowę przedwstępną sprzedaży udziałów w firmie jubilerskiej oraz aneks do niej, pozwany wystawił weksel na zabezpieczenie roszczeń powódki z tytułu zwrotu zaliczki w kwocie 250.000zł, określając jednocześnie warunki jego wypełnienia w aneksie z dnia 21 stycznia 2004r.), przy jednoczesnym braku pisemnej deklaracji wekslowej, która dowodziłaby faktu wystawienia weksla na zabezpieczenie spłaty pożyczek i braku drugiego dokumentu weksla, wyprowadzić należało wniosek, że spłata pożyczek nie była zabezpieczona wekslem, a powódka w niniejszym postępowaniu wykorzystała weksel wręczony jej w związku z zupełnie innym zobowiązaniem i wypełniła go niezgodnie z porozumieniem stron. Z uwagi na powyższe zeznania przeciwne powódki nie zasługują na wiarę. Bardzo duże wątpliwości budzi także wersja powódki odnośnie momentu wypełnienia weksla (choć okoliczność ta ma znaczenie marginalne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy). Powódka twierdziła bowiem, że do wypełnienia weksla doszło przed terminem przedawnienia roszczenia z tytułu pożyczek, czyli przed dniem 21 stycznia 2012r. Tymczasem jedyne wezwanie do zapłaty i to nie odwołujące się do istnienia zabezpieczenia wekslowego pochodzi z listopada 2014r. Ta okoliczność sprawia, że podważenie przez pozwanego twierdzeń o wypełnieniu weksla przed terminem przedawnienia byłoby w praktyce niemożliwie.

Sąd zważył co następuje:

Zgłoszone w niniejszym postępowaniu roszczenie wynikało z dwóch umów pożyczek zawartych przez strony w 2001r. na kwoty 250.000zł i 200.000zł, które miały zostać zwrócone do dnia 20 stycznia 2002r. Powódka przedłożyła weksel, który według jej twierdzeń miał zabezpieczać spłatę wierzytelności z tych umów, który w chwili wręczenia był wekslem niepełnym, ale przed upływem terminu przedawnienia został przez powódkę wypełniony na sumę zobowiązania wynikającego z obu pożyczek powiększoną o należne odsetki. W sprawie nie przedstawiono pisemnej deklaracji wekslowej, z której wynikałby warunki wypełnienia weksla.

Pozwany podniósł zarzut nieistnienia stosunku podstawowego i ewentualny zarzut przedawnienia roszczeń z tytułu zwrotu pożyczek.

Weksel in blanco (nie zawierający wszystkich elementów składowych) stosowany jest zazwyczaj jako tzw. weksel gwarancyjny, czyli stanowiący zabezpieczenie należności wierzyciela z danego stosunku podstawowego. Jego wystawienie opiera się na porozumieniu stron upoważniającym odbiorcę weksla do jego wypełnienia w razie zajścia ustalonych przez strony okoliczności. W praktyce to porozumienie ma zazwyczaj postać dokumentu pisemnego (deklaracja wekslowa). Przepisy prawa wekslowego nie określają w żaden sposób formy deklaracji wekslowej. ***Porozumienie wekslowe może być zatem osiągnięte także w sposób dorozumiały (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1998r., III CKN 531/07). W takim jednak wypadku, z uwagi na specyfikę odpowiedzialności wekslowej, musi to być przejaw woli, który w świetle towarzyszących okoliczności, w sposób dostatecznie zrozumiały i niewątpliwie wyraża wolę wywołania skutków***

prawnych objętych treścią tej czynności prawnej (art.60kc). Oznacza to, że porozumienie stron upoważniające odbiorcę weksła in blanco do jego wypełnienia może być zawarte w dowolnej formie. Zatem dopuszczalna jest także forma ustna deklaracji wekslowej. Deklaracja powinna określać stosunek prawny, na zabezpieczenie którego został wręczony weksel. Powinna też zawierać określenie do jakiej kwoty odbiorca może uzupełnić weksel. Celowe jest także określenie terminu płatności weksła. W deklaracji powinny być także zawarte warunki, których ziszczenie upoważnia odbiorcę do wypełnienia weksła. Podkreślić należy, że ważność weksła in blanco nie jest uzależniona od istnienia deklaracji wekslowej, która ma przede wszystkim znaczenie dowodowe. Deklaracja ta ułatwia bowiem posiadaczowi weksła in blanco odparcie ewentualnych zarzutów wystawcy, że weksel został uzupełniony zgodnie z porozumieniem wekslowym. Jakkolwiek pamiętać należy, że ciężar dowodu, iż weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym w tym zakresie porozumieniem wekslowym, spoczywa na dłużniku wekslowym (art.10 prawa wekslowego). Zwracał na to uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 października 1962r. (OSNCP 1964/2/27). W braku deklaracji wekslowej treść porozumienia stron można określić na podstawie okoliczności wręczenia weksła in blanco. Chodzi tu przede wszystkim o treść stosunku podstawowego. Zatem w przypadku weksli gwarancyjnych uznać zwykle należy, że wystawca upoważnił posiadacza do takiego wypełnienia weksła, które wynika z wiążącego strony stosunku podstawowego, a w szczególności, że upoważnił go do wypełnienia weksła na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy ze stosunku podstawowego. Istnienie stosunku podstawowego i jego treść jest więc kontekstem, do którego należy sięgać rekonstruując wolę stron. Treść stosunku podstawowego staje się punktem odniesienia, gdy do ustalenia treści porozumienia dochodzi w drodze wykładni oświadczeń woli. Uzupełnienie treści weksła in blanco może dotyczyć tylko tych elementów składowych, które nie zostały wpisane przez wystawcę. Przykładowo, posiadacz weksła jest uprawniony do wpisania daty wystawienia weksła, jeżeli ta nie została określona na wekslu.

Odnosząc powyższe do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, iż pozwany dowiódł w niniejszym postępowaniu, że weksel nie został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową. W ocenie Sądu powódka dysponowała tylko jednym wekslem wręczonym jej przez pozwanego w związku jej odstąpieniem od umowy sprzedaży udziałów w spółce i związanym z tym obowiązkiem pozwanego zwrotu uiszczonej przez nią zaliczki. Weksel ten został wystawiony nie w dniu 27 sierpnia 2001r. jak wpisała powódka w wekslu, ale w roku 2004r. Powódka mogła ten weksel wypełnić wyłącznie na kwotę zobowiązania wynikającego z niespłaconej zaliczki (a ta opiewała na kwotę 250.000zł), co wprost wynika z zapisów §5ust.3 aneksu do umowy przedwstępnej sprzedaży z dnia 21 stycznia 2004r. **Roszczenia wynikające z tej umowy nie stanowiły przedmiotu niniejszego postępowania.**

W związku z umowami pożyczek powódka nie otrzymała od pozwanego żadnych weksli. Marginalnie zwrócić należy uwagę, iż z relacji powódki wynika, że weksel został jej rzekomo wręczony w dniu 27 sierpnia 2001r. przy zawarciu pierwszej umowy pożyczki. Powstaje zatem pytanie, na jakiej podstawie powódka uznała, że miałby on zabezpieczać także zobowiązanie wynikające z drugiej umowy pożyczki zawartej w dniu 19 listopada 2001r. Uzasadnienia takiego powódka nie wskazała.

Skoro weksel nie zabezpieczał roszczeń powódki z tytułu pożyczek, to roszczenia te z pewnością uległy przedawnieniu, a podniesiony w tej materii zarzut strony pozwanej skutkować musiał uchYLENIEM NAKAZU ZAPŁATY (art.496kpc) i oddaleniem powództwa. Pożyczki miały być bowiem zwrócone do dnia 20 stycznia 2002r., a zatem dziesięcioletni termin przedawnienia (art.118kc), biegnący od tej daty upłynął wraz z dniem 20 stycznia 2012r. Powództwo w sprawie niniejszej zostało bowiem wytoczone 20 stycznia 2015r., a zatem trzy lata po upływie terminu przedawnienia.

Ubocznie odnieść należy się też do kwestii daty wypełnienia weksła in blanco. Nie ulega bowiem wątpliwości, że po upływie przedawnienia zobowiązania, na podstawie którego weksel został wystawiony, jego posiadacz traci prawo do uzupełnienia weksła i możliwość dochodzenia jego zapłaty. W niniejszej sprawie powódka twierdziła, że wypełniła weksel przed upływem terminu przedawnienia roszczeń z tytułu umowy pożyczki. Jednocześnie brak jest jakichkolwiek obiektywnych dowodów na potwierdzenie faktu, że w istocie dokument został wypełniony przed 21 stycznia 2012r. Wręcz przeciwnie powódka wezwała pozwanego do zapłaty prawie 3 lata później i to nie odwołując się do zabezpieczenia wekslowego. Logika i zasady racjonalnego działania nakazywałyby zaś, aby pozwany został

wezwany do zapłaty przynajmniej jednocześnie i to z powołaniem się na fakt wypełnienia weksla. Wymaganie w takich okolicznościach, aby to pozwany wykazywał, że termin dla wypełnienia weksla nie został przez powódkę zachowany sprawiałoby, że musiałby spełnić warunek niemożliwy do zrealizowania. Gdyby zatem czysto teoretycznie założyć, że powódka uzyskała weksel na zabezpieczenie spłaty pożyczek, powództwo i tak należałoby oddalić, albowiem termin przedawnienia upływał wraz z dniem 20 stycznia 2012r., pozwany podniósł zarzut przedawnienia, a powódka nie wykazała, że w istocie wypełniła weksel przed upływem terminu przedawnienia.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. Zasądzono więc na rzecz wygrywającego sprawę pozwanego zwrot uiszczonych przez niego opłaty od zarzutów i koszty zastępstwa procesowego.

SSO Anna Łosik